

Zgode in nezgode.

Piše Iv. Kiferle.

6. Prva služba.

1 prijaznem hribcu stoji cerkev Matere božje. Okolo cerkve pa rastejo stoletne lipe in dajejo hladno senco trudnim romarjem.

Bilo je poletnega dne, ko sva s tovarišem sedela pod lipo tam za cerkvijo. Topli solnčni žarki so prodrli skozi meglo, kapljice izpremenili v hlap, in megla je izginila. Krasen je bil razgled daleč naokolo. Pred nama se je razprostiralo Barje, dalje Ljubljana s sivim gradom, se vrstile gore in gorovja kot Šmarna gora, Kamniške planine, Karavanke in Julske alpe. Na zahodni strani je bil lep razgled na Vrhnjsko ravnino in na razne griče in gore na Notranjsko stran.

Ko sva ogledovala in naštevala razne kraje, vasi in cerkvice po gričih, mi pokaže prijatelj samotno hišo na ravnini in reče: „Vidiš ono hišo na samoti kraj reke?“

„Vidim. Toda to vendar ni nič zanimivega,“ mu odvrnem.

„Zame je zanimivo,“ mi reče. „V oni hiši je bila moja prva služba.“

„Kakšno službo si pa imel,“ se mu začudim.

On pa reče: „Kruha sem si služil! Enako delamo skoro vsi. Takrat pa sem bil majhen, še ne sedem let star, pa sem pasel krave. Bil sem pastirček.“

„I, kako pa si prišel na to samoto, pa tako mlad?“ ga vprašam.

On pa reče: „Če te zanima, pa poslušaj, kako je bilo. Bilo je po Veliki noči, ko smo pojedli zadnji kos kolača. Oče je doma popravljaval voz. Pa pride neka žena, pozdravi in se ustavi pred hišo.

„Kam pa greste, Urša?“ jo vpraša oče.

„Pastirja iščem,“ odgovori. „Imamo tri krave, pa nimamo nikogar, da bi jih pasel. Pa sem rekla: Pojdem toliko časa, da ga dobim.“

Potem gleda nas otroke, ki smo se igrali, in reče: „I, pa mi vi dajte enega dečka! Saj imate več otrok.“

Oče nekoliko pomisli, potem reče: „Starejši mora hoditi v šolo; pa ga tudi rabim doma. Ta-le, Ivan, je pa premajhen; še sedem let nima. Drugi so pa še manjši.“

Žena pa gleda mene in pravi: „Pa mi dajte tega-le, Ivana. Na ravnem smo. Tri krave bo že pasel. Lačen ne bo. Tudi nekaj obleke dobi. Kar dajte ga do jeseni!“

Oče pa se brani: „E, majhen je, majhen. Pa matere tudi ni doma. Kregala bi me, da sem dal otroka tako daleč od hiše.“

„E, ne bo huđega, ne,“ reče žena. „Z materjo sva dobro znani. Ona bo tudi zadovoljna.“

Oče potem vpraša mene: „Ivan, ali hočeš iti s to ženo? Krave boš pasel, pa dober kruh boš jedel.“

Bil sem tiho.

Oče reče nadalje: „Tam mimo teče velika voda. Po vodi pa se vozijo s čolni. Ali bi rad videl čoln?“

„Rad!“

„Ali pojdeš z ženo?“

„Pojdem!“

Oče me še priporoči ženi, naj bo dobra z menoj, potem pa sem šel z njo. Šla sva skozi tri vasi. Zdelo se mi je strašno daleč. V tujem kraju, s tujo ženo — nekako tesno mi je bilo pri srcu. Pogledoval sem nazaj — toda velika voda in čoln, to me je mikalo. Slednjič sva prišla na to samoto. Gospodar, molčeč mož, me je samo pogledal, ne da bi kaj rekel. Mlajša hči Ana pa je rekla: „Kaj pa bo ta potuhnjenec? Kar v tla gleda!“

Starejša hči Marijana pa jo zavrne: „I, kam pa naj gleda? Majhen je in boječ! Bo se že privadil, da bo časih tudi pogledal, kako tebi jezik miga.“

Gospodinja Urša pa reče: „Ana, le pazi, da ne boš nagajala dečku! Pastirček je majhen, pa ga vendar nisem lahko dobila.“

Potem sem dobil kos kruha in mleka. Pozneje mi je gospodinja pokazala krave, prostor, kjer bom pasel, in pa reko, ki teče mimo. Najbolj me je zanimal čoln, ki so z njim prevažali ljudi črez reko. Z obrežja sem gledal reko in čoln, a v čoln si pa nisem upal.

Pri hiši je bilo tudi nekaj kokoši in petelin.

Petelin me je takoj prvi dan prešerno gledal. Zdel se mi je hud. Da pa mi bo ta kokot delal še tako bridke ure v prvi službi, tega pač nisem slutil.“

